

Sverige är i kris – låt böneropen höras

Det finns inget större, viktigare och mer skapande för människan än att kommunicera med sin skapare, Herren Gud, i bön, tillbedjan och lovsång. Vi har orubbliga löften i Bibeln när det gäller detta. *"Be, och ni ska få. Sök, och ni ska finna. Bulna, och dörren ska öppnas för er"*, säger Jesus. (Matt. 7:7). Att kunna bedja är det mest naturliga för oss människor och ofta sker det omedvetet ifrån det innersta i oss. Lika viktigt som människans andning är för att hålla kroppen vid liv, lika viktig är bönen för att ge "bränsle" till hennes andliga liv. Psalmernas andra bok i Bibeln inleds med en sång om själens ivriga längtan efter Gud: *"Djup ropar till djup"* (Ps. 42:7-9). Detta tysta rop i människans ande kan uttrycka en innerlig gemenskap med Gud. (Rom. 8:14,15). Ett hörbart rop däremot sker ofta i en konkret kris- eller nödsituation – man vill bli hörd och uppmärksammas för att få hjälp. (Luk. 18:35-39). Vårt rop kan också vara ett uttryck för glädje och entusiasm. (Mark. 11:9).

Ropet är en böneform för vår tid

Bön uttrycks på olika sätt vilket är en rikedom för den andliga människan. När Paulus ger Timoteus anvisningar för församlingens gudstjänst nämner han olika böneformer. (1 Tim. 2:1f.). En är åkallan, på grekiska *proseuchê*, vilket också kan betyda anropa. En sådan bön är ljudligt stark och är ofta ett uttryck för förkrosselse och behov av hjälp från Herren. Min farmor (1859-1953) var en bedjare. På bönemötena i baptistkapellet i Vikarbyns centrum bad hon ofta så högt att det hördes långt utanför kapellet har det berättats för mig. Brita hade nöd för bybornas frälsning och andliga väl och det var dem hon bad för. Ber vi sådana böner i gudstjänster och bönemöten i dag?

Ropet är en böneform jag tror att Gud vill höra från sitt folk i Sverige just nu! Vi är i gott sällskap med Jesus när vi vågar uttrycka vår inre känsla av förkrosselse och nöd i ett bönerop till Gud. Det står om Jesus att, *"... han ropade högt under tårar när han bad och vädjade till den som kunde rädda honom från döden, ..."* (Hebr. 5:7). Det är en sådan böneställning vi kristna behöver inta i denna tid!

Nöd för det andliga läget i landet

När vi inser allvaret i den svaga andliga situation som vårt land befinner sig i (vilket många av oss gör) borde vi komma samman och **ropa** till Gud om Hans hjälp så att det kan bli en förändring. Samtidigt är det många som förtränger att människor går evigt förlorade om de inte blir frälsta? Paulus viktigaste böneämne var att judarna, hans egna landsmän, skulle bli frälsta: *"Bröder, mitt hjärtas önskan och min bön till Gud för dem /judarna/ är att de ska bli frälsta."* (Rom. 10:1).

Men det finns också tecken på att allt fler tar sitt ansvar i förbönstjänsten för landet. Fler ansluter sig till olika böneupprop och antecknar sig för böneter i den så kallade 24/7-bönen. Bön på arbetsplatser är också tilltagande. Allt fler församlingar inbjuder till bönedagar då man ber om förändring på specifika samhällsområden. Ett exempel är bönedagar i olika församlingar med rubriken Hopp för Sverige som Torbjörn Aronson, Christoffer Ahlbäck och jag leder. Det har varit tillfällen med stark andlig atmosfär och många överlättna bedjare samlade. Dock har jag saknat den ovan antydda böneformen, att åkalla och anropa Gud. För att vi ska få se ett verkligt andligt genombrott i landet, med väckelseatmosfär i församlingarna, i hemmen och på arbetsplatserna, är jag övertygad om att vi behöver komma djupare i bönelivet, då ropet från våra hjärtans djup stiger upp inför Guds heliga tron i himlen. (Psalm 51:14,15).

Den kristna tron är attackerad på olika sätt och från olika håll i vårt land i dag. Inte minst från politiska makthavare och så kallade kulturpersonligheter. Det vi ser är ingen regelrätt förföljelse, men även om det hittills mest rört sig om verbala angrepp kan det eskalera och komma att bli fysiska angrepp. Vi kristna ska dock inte rädas inför en sådan utveckling. Låt det istället bli en utmaning till att komma samman till gemensam bön. Låt oss göra som man gjorde i den första församlingen, då Petrus och Johannes blivit förhörda av Stora Rådet i Jerusalem och förbjöd dem att tala om namnet Jesus: *"När de hörde det, ropade de tillsammans till Gud och bad ..."* (Apg. 4:24).

Ett rop från ödmjuka hjärtan ska höras i Sverige

Då sångaren och evangelisten Simon Ådahl, för några år sedan, insåg hur allvarligt det andliga läget är i Sverige, skrev han sången "Jag tänker be för Sverige", som uttrycker den nöd han känner i sitt hjärta. I refrängen sjunger Simon: *"Jag tänker be för Sverige, be med mej! Jag tänd ett ljus för Sverige, tänd med mej! Det är något som hänt mitt kära fosterland, jag tänker be för Sverige be med mej! Vi tänker be för Sverige, be med oss! Vi tänd ett ljus för Sverige, tänd med oss! Det är något som hänt vårt kära fosterland, vi tänker be för Sverige be med oss! Vi tänker be för Sverige, be med oss!"* Det är en utmaning och uppmaning som vi behöver ta på största allvar.

Böneropen till Herren kan vara avgörande för att vi ska vinna seger över våra andliga fiender! För drygt 3 000 år sedan, då Samuel var domare i Israel och filisteerna var deras värsta fiende, måste Israels folk först inse sin egen synd innan de kunde besegra fienden. Visserligen hade Arken (symbol för Guds närvaro), som varit stulen av filisteerna, återkommit till Israel men den fanns ännu inte på sin rätta plats. Den orsaken, tillsammans med filisteernas fortsatta motstånd, gjorde att folket **suckade** (hebr. *nâhâ* = att uttrycka sorg) efter Herren samtidigt som de tillbad främmande gudar. På grund av folkets dubbla gudskyndighet kunde Herren inte hjälpa dem. Är detta måne orsaken till att Guds folk i Sverige ännu inte sett det andliga genombrott som vi bett om i flera år? Att endast sörja över den andliga situationen i Sverige kommer inte att ge oss seger.

I den situationen Israel befann sig hjälpte inga bönesuckar hur många de än var. Men då Samuel konfronterade folket med deras avgudadyrkan omvände man sig, och medan han bad för folket fastade de och erkände sin synd. Detta är vad Gud vill se hos sitt folk i dag! Men trots att Israel omvände sig blev man inte fri från sin rädsla för filisteerna och man hade därför ingen seger över dem. Folket insåg att det krävdes något mer och man vädjade därför till Samuel att han skulle **fortsätta ropa** till Herren om räddning. Samuel ropade och Herren bönhörde honom genom att sända ett starkt åskväder över filisteerna vilket gjorde att Israel kunde besegra dem. (1 Sam. 7:1-12). Det behövs många Samuel-själar i Sverige i dag som tar upp den bönemantel som ger kraft att "ropa till Herren dag och natt!" (Luk. 18:7). Vill vi anta den utmaningen?

Claes-Göran Bergstrand. 2019-06-09.